

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Ingemann, B. S.; af Bernhard Sev. Ingemann.

Confirmations-Gave : Følgeblade til Luthers lille
Catechismus

[Kbh.] : C. A. Reitzel, [1854]

126 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Ingemann,
Confirmationsgabe.

1854

4. - 273.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1.-2.S 4 8°

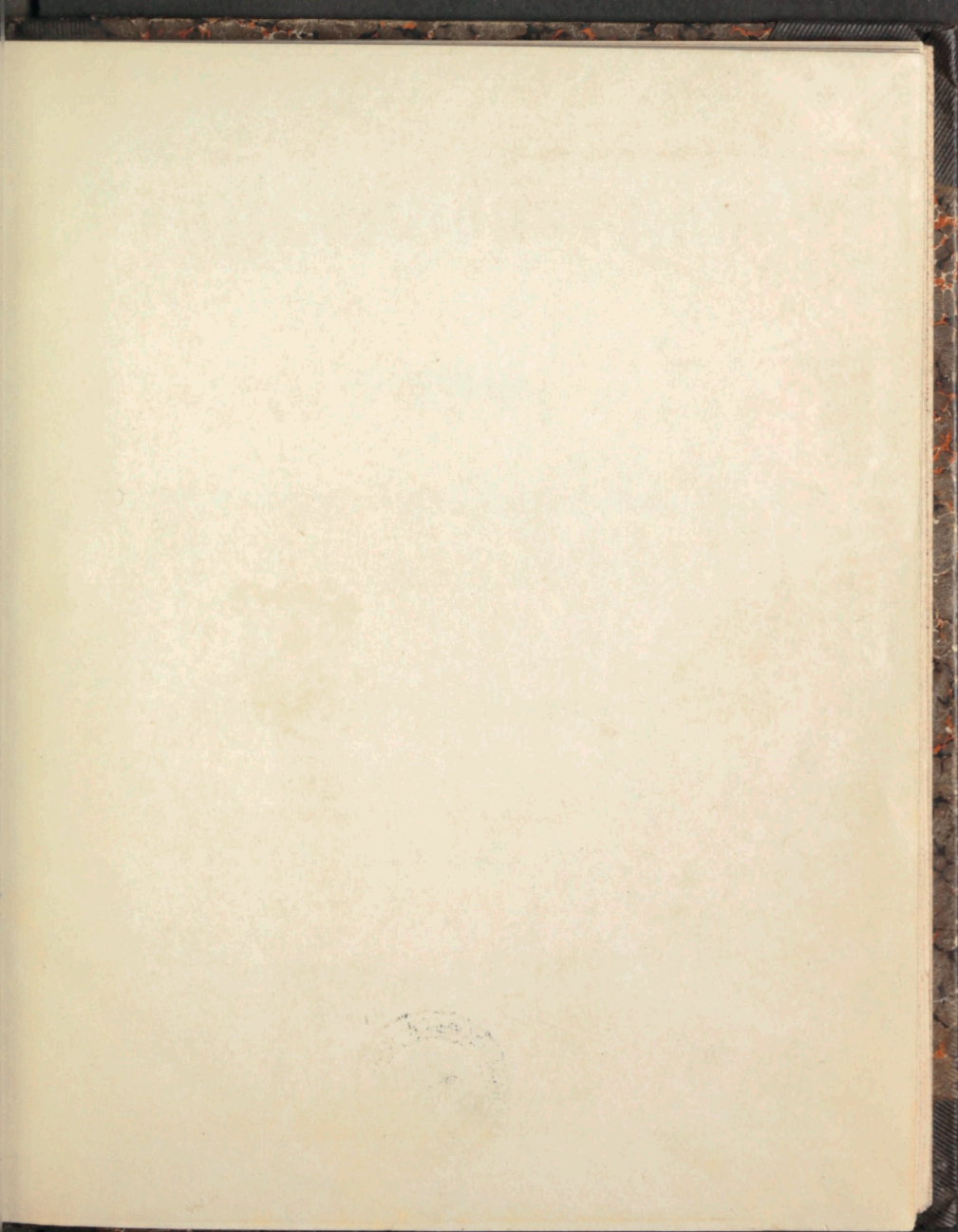

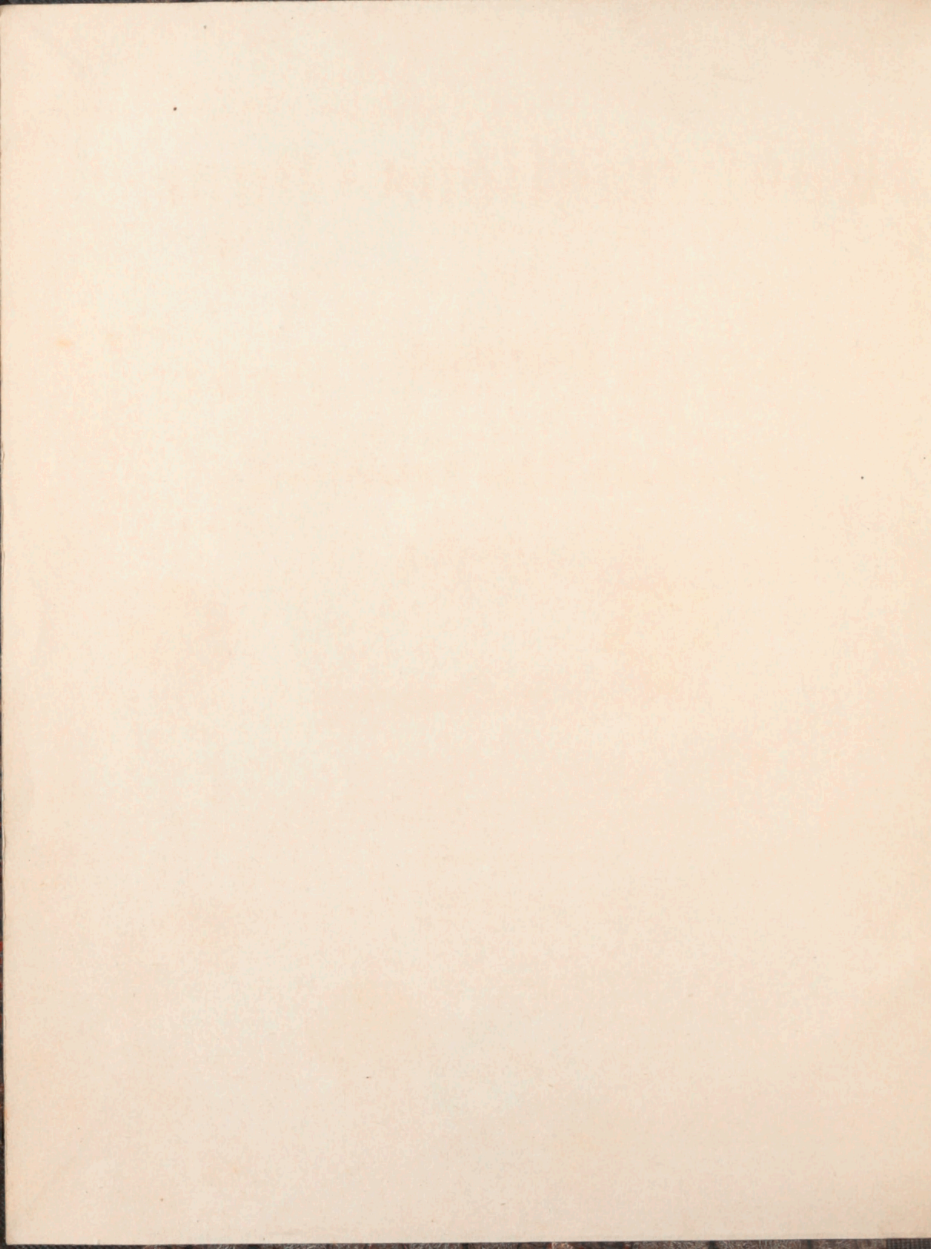
1 1 04 0 8 05770 7

+Rex

L

Confirmations = Gave,

Følgeblade

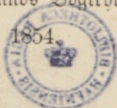
til Luthers lille Catechismus,

af

Bernhard Sev. Ingemann.

Forlagt af C. M. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Confirmation = Jauch

Revised

The Gutter's Little Gatekeeping

The Gutter's Little Gatekeeping

Confirmations = Gave,

Følgeblade

til Luthers lille Catechismus.

Indhold.

Indgang:

	Side.
I. Børnelærdommen	9.
II. Tanke og Liv, Verden og Gud	12.
Lovens Tavler	17.

Troen:

I. Skabelsen	23.
II. Gjenløselsen	26.
III. Helliggjørelsen	30.
1) Den Hellig-Aand	30.
2) Kirken	34.
3) Syndernes Forladelse	38.
4) Legemet's Opstandelse	40.
5) Et evigt Liv	43.
Amen!	46.

Bønnen:

I. Jeg eier i stkke Gjemme	51.
II. De daglige Bønner	54.
III. Bader vor!	56.

Sacramenterne:

Den hellige Daabs Sacrament:

- I. Barnedaaben 85.
- II. Daabs-Tilegnelsen 88.

Christi Nadveres Sacrament:

- I. Jeg gif paa Bei til forjætted Land 91.
- II. I hans Fæstpaalun er der stille 93.
- III. Jeg reiser mig fra den Herres Bord 97.

Hustavlen:

- Der ryge saa mange Huse smaa 101.
 - I. Kirkens Tjenere 103.
 - II. Magten og Folket 105.
 - III. Egtefæller 107.
 - IV. Forældre og Børn 110.
 - V. De Tjenende 113.
 - VI. Hus-Aanden 116.
 - VII. Den unge Slægt 118.
 - VIII. De Enlige 121.
 - IX. Menigheden 123.
-

I n d g a n g.

Indgang.

I.

Børnelærdommen.

Der flyver en Ordets Fugl over D;
Den Børn og Fattigfolk kjender:
Den bringer til Børnene Paradisfrø
Og sætter sig paa deres Hænder.

Den taler til Barnet kjærlig og from;
Den titter ind i dets Die;
De himmelske Løndomme taler den om
Og Faderens Bud i det Høie.

Den taler om Børnesjælens Tro;
— Som Moders Sang er dens Tale —
Dg Træet, som høit skal mod Stjernerne groe,
Alt spirer i Sorderigs Dale.

Den synger om Fader, synger om Son
Dg Aanden's lyshvide Due;
Den lærer Smaabarnet med evige Bon
Heelt ind i Guds Himmel at skue.

Forvandler sig Ordets levende Fugl,
Dg blive Bingerne Blade,
Dog Anden sig dølger i Bogstavets Skjul,
Som Loven i Pagt=Arkens Lade.

Forstummer hint Ord, som laae det i Blund,
Hvor Hjertets Sangbund ei klinger,
Gudstanken kun gjemmer sin Nøst for en Stund:
Dens Toner har evige Binger.

Og Manden kan atter løse hvert Ord,
Saa frit og lifligt det sjunger:
Bed Daabskildens Bad og Guds Kjærlighedsbord
Det taler med glødende Tunger.

Hvert Ord, der floi ud af Bornenes Bog,
Har Liv og Ringer og Mæle:
Det flyver til Verdens den mørkeste Krog;
Det synger for Døendes Sjæle.

II.

Tanke og Liv, Verden og Gud.

Jeg tænker — og jeg lever,
 Jeg seer i mit Væsen ind:
 Selv Tanken vidner om sit Liv,
 Og Livet om Sjæl og Sind.
 Jeg løfter op mit Die,
 Jeg seer i Alverden ud:
 Jeg seer en evig Tankes Lov
 I Kræfternes Verdensbud.

Sin Tankes store Tænker
 Jeg leder i Verden om;
 Jeg seer i store Underværk
 Ei Magten, hverfra det kom.

Den Magt er skjult, med Haanden,
Der holder Alverden fast;
Jeg veed dog, var den ei udstrakt,
Hver Stjerne fra Himlen brast.

Nedduk dig, Sjæl! sku indad!
Synk dybt i dit Chaos ind!
En lille Verden løfter sig
Fra Dybderne i dit Sind.
Den bæres, som hin store,
Alen af usynlig Haand:
Den mindste Verdens Sjæledyb
Omsuser hin Mlanders Land.

O! kjendte Barnets Hoved,
Som duffer i Livet ind,
Sin lille Verdens Skaber=Land
I drommende Tanke's Spind —

O! kunde Hjertet ane
Sin Himmel i Moders Skjød —
Den første Lyd fra Barnets Sjæl
Som evige Lovsang lød.

Som Barnets Skrig forstummer
Med Tryk ved dets Moders Barm,
Saa vaagner, med en Verdens Liv,
Hver Sjæl i sin Skabers Arm.
O! saae vi Tankestraaden,
Som løber fra Himlen ud,
Det første og det sidste Suf
Blev: evige store Gud!

Lovens Cavler.

111443 211443

Lovens Tavler.

Guds=Tavlerne, med de store Bud,
 Blev knuste ved Menneske=Brøde;
 Men Ordet fra den levende Gud
 Ret aldrig i Verden døde.

Det lever til Verdens sidste Dag;
 Det taler med Tordeners Mæle;
 Det slaaer med Vlandens Lynstraaleslag
 Dybt ned i de dunkle Sjæle.

Dg knæler et Folk for Guldkalv=Gud,
 Hvor Sjælenes Veie blev øde,
 I Orknen tordner evige Bud,
 Dg Lovbjergets Skyer gløde.

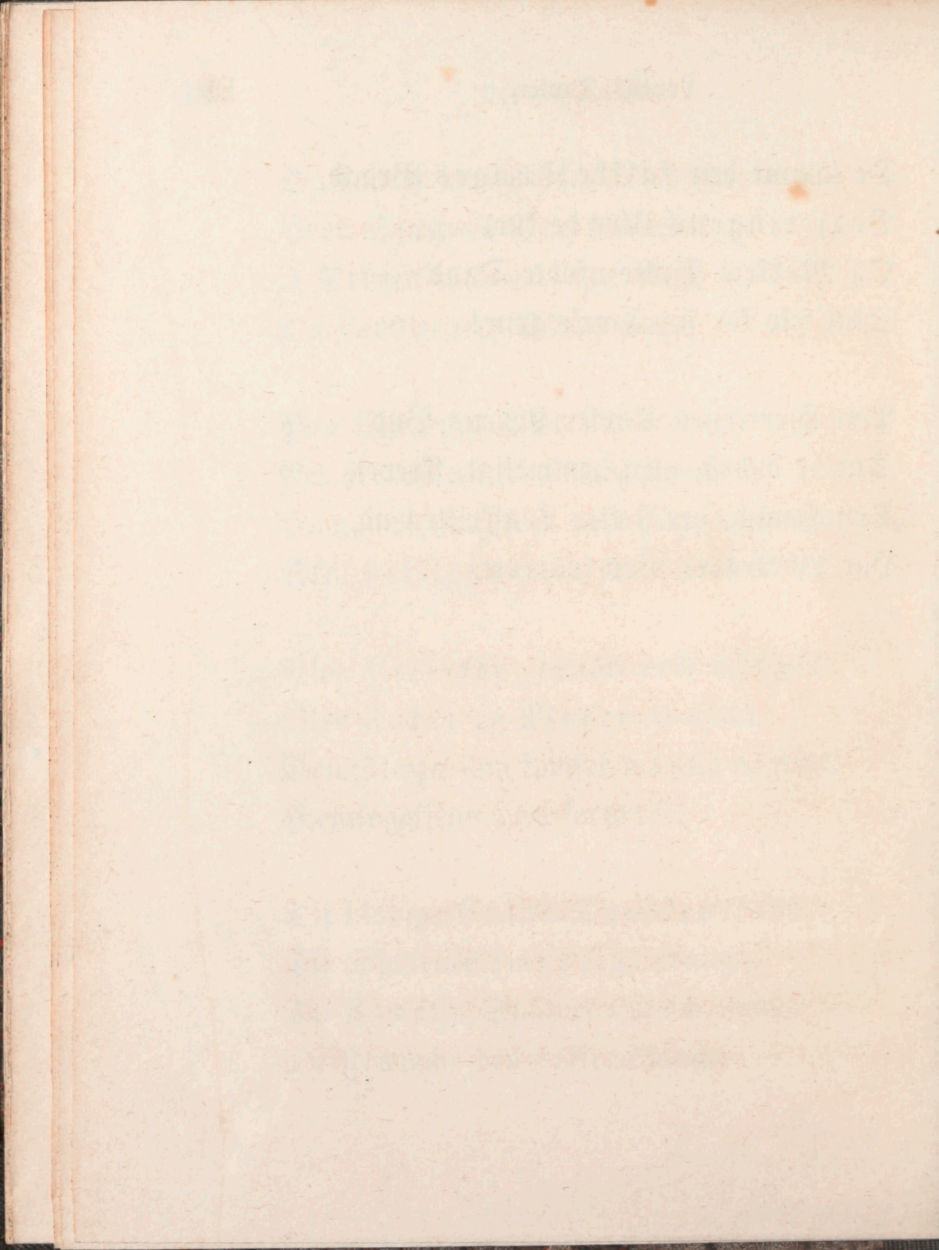
Paa Himlenes store Table staaer
 Get Navn kun til Dagenes Ende:
 Hans Navn, som over Stjernerne naaer,
 Skal helligt paa Læben brænde!

Blev Helligdagsfindet dødt og foldt,
 Blev Fader og Moder ei æret,
 Den Slægt, som kneised mægtig og stolt,
 Hjemføgelsens Løn fortæred.

Til blodige Gains=Danfers Braa,
 Til Sjælenes smudfige Gange,
 Til Lyvens Snigvei Lynene naae,
 De skræmme den vakke Slange.

De lamme den falske Tunges Braad,
 Begjeringens Ulve de fue,
 Og Mørkets skjulte usødte Daad
 Skal selv for sin Tanke grue!

Paa Hjerternes Tavler Lovens Bud
 Staaer dybest, men hemmeligt, skrevet.
 Den Haand, der sletter Konsskriften ud,
 Har Livstræets Rod løsrevet.

C r o e n .

I.

Skabelsen.

Jeg troer — o Fryd uden Lige! —

Jeg troer, hvad Diet ei saae;

Min Sjæl kan med Jubel udſige:

Min Salighed hviler derpaa!

Jeg troer — og Tanken ſig taber

I Dybet, hvor den ſoer ud —

Jeg troer paa den evige Skaber,

Den ſtore, almægtige Gud.

Jeg troer — og Sjælen sig bader
 I bundløs Kjærligheds Bæld —
 Jeg troer paa den evige Fader:
 Jeg hører hans Røst i min Sjæl.

O! Du, hvis Tanke jeg skuer,
 Hvor Berdners Sole opgif!
 Dra Sole og Stjernehaars=Luer
 Medstraaler dit Kjærlighedsblik.

Og Børneverdner omspille
 Din Raabes yderste Flig.
 Al Faderlighed har sin Kilde
 Med evige Fødsel i Dig.

Til Dig jeg hælder mit Hoved,
 Om selv det hviler paa Sten.
 Min Sjæl har i Faderhaand sovet,
 Som Fuglen paa ghygende Gren.

I Moders Liv Du mig vugged,
Du talte Pulsenes Slag;
Laae Barnet med Diet tilluftet,
Du vaaged ved Nat og ved Dag.

Hver Blomst din Himmeldug kvæger;
Du reiser synkende Siv;
Af Kjærligheds evige Bøger
Regnormen indsuger sit Liv.

Hver Gang din Haand Du oplader,
Du øser Kjærlighed ned.
O! Fader! Du evige Fader!
Hos Dig er der Tryghed og Fred.

Dit Binf Orkanerne twinger;
Uhyrer frygte dit Navn.
Du høit over Ornenes Vinger
Har løftet min Sjæl til din Tavn.

II.

Gjenløselsen.

Jeg troer, hvad Englene saligt
For Markens Hyrder sang —
Jeg troer, hvad over Livets Brønd
Har tonet med liflig Klang —
Jeg troer, hvad Barne sjælen
Har vidnet for Gud iløn:
Jeg troer paa Herren Jesus Christ,
Gud Faders eenbaarne Søn.

I Aandens evige Løndyb
Han staaer, saa høi og klar:
Guds Bæfens Billed speiler sig,
Som Himlen i Havets Glar:

Dybt under Mandens Binger
Er Sjælenes Konge fød —
Selv Herren til Guds Herlighed
Har slumret i Moderskjød.

For alle Slægters Moder
Blev evigt Liv til Død :
Det første Moderskjød med Kval
Har Blodsskyld til Verden fød ;
Men, o! Guds Niges Konge
Dog bares paa Kvindeskæ,
Og ydmyg Jomfrues Himmelbarn
Drog Slangen fra Livets Træ.

Gudsfaders Måsyn jeg skued,
Naar Sønnen for mig stod ;
Guds tabte Billed i min Sjæl
Oprinder ved Sønnens God.

Jeg seer i Jesu Dø
 Den evige Faders Liv;
 Min Sjæl sig reiser, født paany
 Ved Skabelsens andet Bliv!

O store salige Løndom!
 Guds rigets Skaber=Ord!
 Du flyver over Tankens Bei,
 Som Stjernerne over Jord:
 Fra Jesu Christi Lære
 Behersker Du Storm og Hav;
 Du kalder slukte Vanders Liv
 Af Sjælens sprængte Grav.

O! største Kjærligheds=Under!
 Gud mennesket blev fød,
 For, himmelren, med Verdens Skyld,
 At vandre til Kors og Død;

Selv til de Dodes Rige
Han stiger med Drelse ned,
Og fra den største Grav med Seir
Han gaaer til sin Herlighed.

Jeg troer det mægtigste Under:
— I Verdens Drelfers Haand
Det store Dommens Sværd er lagt:
Det lyner mod Løgnens Mand.
Allverdens-sidste Dommer
Har Drelsens Ord udsagt:
Liv — evigt Liv i Jesu Navn!
Og evig er Naadens Pagt!

III.

Helliggjørelsen.

1. Den hellig-Aand.

De Kræfter, Himlene røres med,
Kan Dankebliffet ei naae;
Men Veiret henfarer fra Sted til Sted —
Dets Flugt dog Diet ei saae.

Smaaafugl kan høre Lustningens Røst,
Naar Blad sig rører i Kvel;
Jeg hører en Røst i mit eget Bryst,
Naar Hjertet slaaer mod sit Væld.

Den hvisker skjult om Tanken var god,
 Hvis Flugt ei Mennesker saae;
 Den vidner om ufødte Tankers Rod
 I Hjertets dybeste Braa.

Den vidner strengt om evige Bud;
 Den ryfter Hjerter af Sten;
 Den hvisker: forbarmende Fader, Gud!
 Den Røst er hellig og ren.

Hin Aanderøst er Guddommens Røst:
 Den kom fra Fader og Søn —
 Jeg troer paa den Aand, som i Sjæl og Bryst
 Selv skaber Troen iløn.

Jeg troer — og Haand sig folder i Haand,
 Og Sjælen brænder i Bøn —
 Jeg troer paa Guds evige Helligaand,
 En Gud med Fader og Søn.

O! Du, som taler, mægtig og stærk,
I Sjælens dybeste Grund!
Opræk ved Fornøjelsens Underværk
Min Aand af fredløse Blund!

Tal mildt med evig Kjærligheds Røst,
Naar Hjertet bærer iløn,
Om Børnenes Hvile ved Faderbryst,
Om Guds og Menneſkets Søn!

Som Duen høit fra Nadslernes Kryb
Omflagrer Tempelets Tind,
Du svinger dig bort fra Urenhedens Dyb
I gudløst Menneſkefind.

Men hvor Guds Billed ligger i Skjul,
Som dunkle Chaos adspredt,
Du svæver, som Skaberens Tankeflugt,
Med hellig Binge udbredt.

Opdukker Sjælen, luttret og glad,
 Hvor Syndflodbølgerne flye,
 Du kommer med hellige Olieblad,
 Som Arfens Due, paany.

Din Binge overskygger det Sind,
 Som ydmyg hører din Røst;
 Guds Rige Du aander i Hjertet ind
 Med Livs-Udgydelsens Trost.

Fra Jordan sufer dit Bingeslag
 Til Verdens yderste Strand;
 Din Binge til Dagenes sidste Dag
 Omfuser Sjælenes Land.

Hver Guddomsfunke aander Du paa
 I dunkle Hjerter og Sind,
 Og alle Guds Born i dit Lys skal gaae
 I høiest Helligdom ind.

2. Kirken.

Jeg troer, hvad Aandens mægtige Ord
 Har vidnet saligt og vist:
 Jeg troer paa en Kirke, hellig og stor,
 Et helligt Samfund i Christ.

Dens Billed staaer i Verden adspredt,
Med Muur af Kalk og af Sten;
Men Nanden har vidt sine Binger bredt:
Den samler Alle til Een.

I Skoven søger Sangfuglen Skjul;
Der samles Due med Drn.
Paa Kirketag hviler sig fremmed Fugl;
For Altret knæle Guds Børn.

I Verden ringer Kirken til Dødt,
 Naar Kampens Stormflokke gaaer;
 Der kommer saamangen forvildet Gjest,
 Hvis Blik ei Asteret naaer.

Dog Kirkens Grund paa fredløse Strand
 Staaer fast i Tidernes Strid;
 Der bjerger sig under Alverdens Brand
 Guds Born i Trængselsens Tid.

Men høit i Aandens evige Stad
 Staaer Seirens Kirke bag Sky;
 Der hviler sig Pilegrimsffaren glad,
 Som fandt den evige By.

Der staaer i Glands Fornyhelses Bad,
 Med Bæld fra Paradisgrund;
 Der toner Guds hellige Engles Kvad
 I Aands-Udgydelses Stund.

Der staaer den store Ypperstepræst,
 Som selv er Offer og Gud;
 Han samler de Sjæle til Seirens Fæst,
 Hvis Skyld hans Blod sletted ud.

Hin Mandens Kirke Drn eller Falsk
 Ei faae paa høieste Flugt;
 Men hid til dens Billed af Sten og Kalk
 Bar Manden Paradisfrugt.

Hvor Kirken reistes, Grunden var een
 I Solens Lys, som ilon:
 Den evige levende Hjørnesten
 Er Guds og Menneskets Son.

Det aldrig luffes Frelserens Davn,
 Og ei hans Kirke forgaaer:
 Hvor Evende kun samles i Jesu Navn,
 Han midt imellem os staaer.

Og hvor han samler Alle som Een
I helligt Kjærlighedsbaand,
Hver Sjæl, som hans levende Tempelsten,
Har Straale-Lys af hans Aand.

3. Syndernes Forladelse.

Deg troer paa det mægtigste Guddomsord,
Som har Trost for knusede Sjæle:
Det aandes ud over dødsdomt Dord —
Og med Fred de Dødsdomte knæle.

Det toner i Sjælens Afgrund ned,
Hvor kun Guddomsblikket indtrænger,
Og hvor det toner, faaer Sjælen Fred,
Var dens Nag som gloende Tænger.

Det Ord kan bortvælde med Guddomsmagt
Alle Bjerges Bægt fra et Hjerte;
Det Ord har Svaling paa Brystet lagt,
Som et Hav af Luer fortæрте.

Det Ord breder Kjærligheds store Slør
Over Sjælens Saar — og de lukkes:
— Brat flygter Ormen, som aldrig døer,
Og den Ild, som aldrig udslukkes.

Det eneste Ord med en evig Fred
Kan de fælske Sjæle kun fatte;
Det hvisker saligt, hvad Gud kun veed:
Dine Synder er' dig forladte!

4. Legemets Opstandelse.

Jeg veed, det Legem, jeg bærer,
Skal blive til Muld i Grav:
Jeg giver til Jord, til Hav og til Luft
Hvad Gud mig af Jorden gav.

Til Gud gaaer Nanden tilbage:
Hans Billed kan ei forgaae;
Gi Sjælen, som Skyens Draabe fra Hav,
Bortdunster blandt Taager graae.

Som Sædefornet af Jorden
Opstaaer i livsalig Stund,
Saa voxer det himmelske Sædeforn
Af Sjælens dybe Grund.

Med Gru de levende Døde
Begrav deres Døde her;
Hos Sjælen, som saae de Levendes Land,
Er Livsfongen evig nær.

Jeg troer paa Ordet fra Korset,
Dg griber mig Dødens Blund,
Udødelig Sjæl ei sover i Muld
Dg venter paa Livets Stund.

Den samme Dag, jeg mit Die
Har lukket med Herrens Pris;
Han tænker paa mig — jeg hører hans Røst —
Er med ham i Paradis.

Dg er det Paradis stille
Paa Gudlivets Dæmringsstrand,
Dog Sjælen skal gaae i Livsfonge = Spor
Mod himmelske Fædreland.

Dg under Livstræets Skjgger
 Udfolder sig evig S a n d s:
 Kun Diet med uforkrænkeligt Blif
 Ei døer i Guds Straalers Glands.

Freds = Livets Somre hos Herren
 I Saligheds Læringsstand
 Med Evigheds Id som Timer skal flye
 Paa Bei til Cherubers Land.

Engang Guds Billed fuldendes —
 Min Sjæl har Paulun, helt ny:
 Forklarelsen skeer — Opstandelsens Dag
 Oprinder med saligt Gry!

5. Et evigt Liv.

Guds Liv rinder op i Sjæl og Sind
 Med ham, som er Livet selv;
 I Eidernes Verden strømmer det ind
 Og over Eidernes Elv.

Seg gjemmer hin rige Livets Skat
 Alst her i mit Hjertes Væld:
 Der Livet ei sover Dag eller Nat —
 Det vugger drømmende Sjæl.

Det svæver paa Hjernens Net i Skjul
 Med Bud til mit Legems Sands.
 Det flyver med vakte Sjæl, som en Fugl;
 Det laaner Diet sin Glands.

O! Liv, som randt op i Herrens Raad
 For Menneffets Aand blev vaft!
 Med Guddommens Tankers Kjærlighedstraad
 Du blev i Haanden os lagt.

Ufynlig os leder Livets Aand
 Paa evige Veie frem;
 Fra Verden til Verden rækker dens Baand,
 Fra Hjem til evige Hjem.

Jeg ffuer Guds Riges forfte Skimt
 I Jordlivets Sole=Glands;
 Jeg viner en ftorre Herligheds Glimt
 Med Aandens lønlige Sands.

Jeg luffer mit Legems Die til;
 Men Synet er ei udfluft:
 Det Dieblif Livets Herre det vil,
 Staaer tusind Verdner opluft.

Dg kort som en Stund er Dødens Blund —
 — Jeg troer paa det Dødsens Ord —
 Jeg vaagner til nyfødt Liv i den Stund
 Min Aand sig løfter fra Jord.

Jeg vaagner, som Barn ved Moders Brøst,
 Ved Kjærligheds Guddoms-Barm:
 Mit Dø har Syn, min Læbe har Røst,
 Min Sjæl er paradisvarm.

Jeg følger med ham, som til os kom
 Med Saligheds-Livets Røst:
 Jeg flyver fra Død og Grav og Dom
 Til Livets evige Røst! *)

*) St. Joh. Ev. C. 5. V. 24.

A m e n!

Der toned et Ord fra Jesu Mund;
 Det toned med hellig Klang.
 Det fløi over alle Verdner ud;
 Det blev til en evig Sang.

Og hvor der sig rører Liv og Aand,
 Hvor Sjæle har hørt Guds Røst,
 Bekræftelsens store Jubelord
 Sig løfter fra Sjæl og Bryst.

Det evige Ja! blev Guddoms=Segl
 Paa Kjærlighedsrigets Pagt:
 Ja! visseelig! evig evig sandt!
 Det vidner med Aandens Magt.

O! saligt, naar alle Sjæles Sang
 Er Jubel i Dreiserfavn —
 Og alle Guds Himles Raab er: Da!
 Og Amen i Jesu Navn!

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE

G o n n e n.

THE END

I.

Jeg eier i sikker Gjemme
 En Skat, jeg ikke bortgav
 For alle Bjerger, med røden Guld,
 Og alle Perler i Hav.

Det fattigste Barn kan finde
 Sin Skat paa Moderens Skjød;
 Den største Konge, som ei den fandt,
 Blev fattig Mand til sin Død.

Den Skat har jeg gjemt i Hjertet;
Den skjules dybt i min Sjæl;
Den kan ei rænes, om Noverhaand
End slog mit Legem ihjel.

Hvergang jeg i Nøden stedes
Og staaer i Verden forladt,
Jeg drager op fra mit Hjertedyb
Til Løben lønlige Skat.

Uhyrlig, med Ord fra Tunge,
I Himlen flyver den ind
Og bringer Trosten i samme Nu
Med himmelsk Fred til mit Sind.

Og brat er Nøden forbunden;
Gi meer min Sjæl er forsagt:
Uhyrlig staaer ved min høire Haand
En Ven med evige Magt.

Han følger mig gjennem Drkner
Og gjennem Slangernes Land,
Og var min Tunge som troffet Drø,
Hans Ord er Livsfilddevand.

Et eneste Ord han siger —
Jeg staaer i Palmeskov-Ly —
Og der, hvor Solen sank ned i Mulm,
En Lysborg straalet fra Sky.

Op Portene for mig springe —
Gud selv mig favner ilon,
Og han, som skjult ved min Side gif,
Er Guds og Menneskets Søn.

II.

De daglige Bønner.

Smaafluglene flyve mod Himmel fra Jord,
 Med Sang, naar Sol vil opstige;
 Men i Menneske-Tanker med levende Ord
 Flyve Bønner til Gud i hans Rige.

Malmklokkerne runge ved Grø og ved Avel,
 Hvor Kirker staae til Guds Ære;
 De vil vække den slumrende Bøn i hver Sjæl;
 De vil Bønnen paa Klangbølger bære.

Forstummer i Hjertet den levende Bøn,
Guds Riges Port sig tillukker;
O! men Hjertet, der aander og gløder iløn,
Gi forgjæves sin Løndom udsukker.

Fra Jord og til Himmel en Strømning der gaaer,
Hvor Hjertedybene tone,
Og hvor Anden de hellige Binger udslaaer,
Skinner Afglands fra Herligheds Throne.

III.

F a d e r v o r.

Vor Fader!

Lyksalig den Barnetunge,
 Som kan udsige hint Ord,
 Naar Ordet fra skjulte Tempel kom,
 Hvor Kjærligheds=Englen boer!

Det Tempel har Anden bygget
 Paa Hjertefildernes Grund:
 Der Kjærligheds=Englen Bonnens Ord
 Genaander til Barnets Mund.

Dg Sjælen i Bonnen vorer:
Den veed ei selv hvad der skeer;
Men Jorden faaer Glands fra Paradis,
Dg Manden Guds Engle seer.

Henveires det Syn i Verden,
Flyr Paradiset bag Sky —
Har Sjælen ei glemt sit: Fader vor!
Den bliver som Barn paany.

Dg over Allverden brede
Sig Faderarmene ud,
Dg Oldingens Bøn er Barnets Bøn:
„O, Fader! Du kjære Gud!“

Lyksaligt det Oldingshjerte,
Hint Ord kan løste fra Jord,
Om Gubben end sidder blind i Krog
Dg kan kun det ene Ord!

Lykkelig hver Sjæl i Verden,
Som tryk, naar Lyset var slukt,
Har klynget sig til usynlig Gud
Og stille sit Die luft!

I Faderens Arme svinge
Guds glade Sjæle sig ud
Med Børnenes Naab, i Jesu Navn:
„Vor Fader! Du kjære Gud!“

Du, som er i Himlen!

Oi Herlighedens Himmel
Udfiller mig fra min Gud:
Han er i hver en Himmelslig,
Hans Kjærlighed breder ud.
I Jordens Skyluft = Himmel
Han straaler i gyldne Sky;
Med Zions = Tordner varsler han,
Befigener med Paaske = Gry.

I hviest Stjernehimme
Han er med sin Skabermagt;
Han er, hvor han sin Taktes Lov
I Verdeners Gang har lagt.

Paa Jordens Skib jeg seiler
Med Gud gennem Stjerner's Hav —
Var han ei med paa himmelsk Dyb,
Det blev til Allverdens Grav.

Og hvor han med os følger,
Han bringer den Himmel med,
Som over Sjælens stille Land
Udbreder hans Riges Fred;
Den Himmel sig udvider
Dra Sjælens Hjem paa Jord
Til Aandens høie Himmelhjem,
Hvor Faderen evig boer.

Mod Aandens skjulte Himmel
Oplofter jeg Sjæl og Sind:
Engang med Jesus Christ jeg gaaer
I Faderens Bolig ind.

O! Herlighedens Himmel!
O Dig beskue min Nand
Ham, som har alle Himle skabt
Og bærer dem i sin Haand!

helliget vorde dit Navn!

Dit Navn paa Læber skal lue
 Som Aalterflammer, o Gud!
 Detklang fra brændende Tornebuss
 Til Verdens Ørfener ud.

Det til Forjættelsens Lande
 Udfoer med Luernes Magt;
 Men Ørfens brændende Djørn stod grøn
 Med Saron's = Rosernes Pragt.

O! du, som evig har været!
 Dig selv, med saligste Navn!
 Du er den evige Kjærlighed
 Med alle Himle i Davn.

Dit Navn lovprise hver Tanke,
Der holder i Hjertet Bagt!
Dit Navn lovprise hvert Ord, hver Id,
Du giver til Gjerning Magt!

Dit Navn med hellige Flammer
Lad gennemgløde mit Bryst!
Og goldest Djorn, der i Luer stod,
Skal blomstre paa Livets Axt!

Tilkomme dit Rige!

Guds store M a g t e n s R i g e
 Staaer evigt med Herrens Magt
 Saavidt usynlig Guddomshaand
 Er hen over Verdner strakt.
 Det Magtens Rige hviler
 Paa lønlige Kræfters Grund:
 Guds Mande veirer Sole hen
 Og skaber i samme Stund.

Guds stille M a a d e n s R i g e
 I Sjælenes Land er bygt;
 Det Rige staaer med Jesu s C h r i s t
 Paa Kjerligheds Grundvold trygt.

Det dølger sig i Verden;
Det skjuler sig i os selv —
— O! Herre! lad med helligt Lys
Det straale paa Tidens Elv!

Guds Herlighedens Rige
Kun salige Aander faae;
I Naadens Rige lad dets Glands
Som straaler i Speil dog staae!
O lad det til os komme! —
Hvad Frelseren bad — lad skee!
— I Herlighedens Riges Glands
Vi Faderens Aashyn see!

Glee din Villie, som i Himmelen, saaledes og paa Jorden!

Der taler en mægtig Alvorsrøst
Til hver Sjæl, der gaaer over Jorden;
Den runger dybt i hvert Menneſſebrøſt
Med Gjenlyd af Sinai Torden:

Forlad dine Tanker! — vend dig om!
— Mine Tanker ei ere dine —
Hver Stund jeg kaldte — ret aldrig du kom —
Og ei dine Beie var mine.*)

Men Tankerne Jordens Skat vil naae,
Hvor paa Beien Sumpelys flamme,
Og Slægter komme, og Slægter bortgaae;
Dog Beienes Spor er det ſamme.

*) Eſaiås 55, 8.

Men, o! — som Guds Himle over Jord,
 Over Verdens flyve Guds Tanke;*)
 Hans Villies Veie har evige Spor —
 Hans Kjærligheds Magt har ei Sranke.

Den Eviges Villie helt maa see —
 Og hver Sjæl Guds Villie ville:
 Han vil, vi Alle skal Salighed see
 Og komme til Sandhedens Kilde. **)

Men brydes skal først, som glødet Sten,
 Alle Hjerters gudløse Villier —
 Saa smelte luttret de sammen til een
 I Landet med Golgatha-Villier.

*) Esaias 55, 9.

**) 1 Tim. 2, 4.

Med Glæde hver Sjæl skal drage ud,
Og med Fred skal Alle fremføres,
Og alle Bjerger skal juble for Gud —
Hvert Blad, som en Barnehaand, røres!*)

O! kunde vor Sjæl den Time see —
Det var Sjælefred uden Lige!
O! Fader, Gud! lad din Villie skee
Paa Jord, som i Himmels Rige!

*) Esaiass, 55, 12.

Giv os i Dag vort daglige Brød!

Med Bønnens Engel min Sjæl sank ned,
Hvor Himlens Lys ere fjerne:
Paa Jorden der er saa stækket en Fred;
Den selv er fredløse Stjerne.

Her døves Sukket for Sjælens Nød
I Larm af aandelos Stræben:
Saa Mange bortfælge Sjælen for Brød,
Til Livet flygter fra Læben.

Og Brødet bliver til Sten og Guld,
Og Nigmand træller med Slaven;
Men Dragens Mund ret aldrig blev fuld
Før Muld har fyldt den i Graven.

Befignet vorer der Brød af Muld,
 Hvor Herrens Haand sig oplukker;
 Naar Dragerne doe paa Dynger af Guld,
 Guds Barn forgjæves ei sukker.

Gud Fader sender fra Himlen Brød,
 Naar opad Sjælene skue;
 Han hører, naar Ravnene skriger i Nød,
 Han lædsfer tørstende Due.

O Du, som Dreiseren selv har lagt
 I Verdens fattigste Bugge!
 Du lægger i Trængsel himmelske Magt,
 I Sorgen Saligheds=Sufke.

O! lad ei Sufket for Jordens Nød
 Udslukke Saligheds=Sorgen!
 O! giv os i Dag vort daglige Brød
 Og Haab til Dig for i Morgen!

forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere!

O! forstum ret aldrig, du Frelsens Ord:

Dine Synder er' dig forladte!

Det salige Ord jeg hører og troer;

Det er rigt paa himmelske Skatte.

Dog maa Sjælen bede hver Dag paany

Om hin Skat, den ei kan udmaale:

Det er som en Sol bag Tordeners Sky,

Med et Hav af Lys i hver Straale.

Men vil Bonnen flyve fra Læben ud:

O! tilgiv, som jeg har tilgivet! —

Den bævende Sjæl nedsynker for Gud,

Som forladt af Kjærlighedslivet.

Har jeg kjærlig glemt hver ufjærlig Daad?
Har jeg Uret lidt uden Klage?
Blev aldrig et Ord med giftige Braad
I bedrovet Hjerte tilbage?

Har jeg raft hver Uven i Verden Haand?
Har jeg elsket Den, der mig saared?
— Alf! Hjertet blev knust af prøvende Mand,
Blev det selv til Dommer udkaaret.

Dog fordommer Hjertet sig selv med Gru --
Blev dets Brost til Bjerger af Smerte --
En Kjærligheds-Rost der toner endnu:
Gud er større dog, end dit Hjerte!*)

*) 1 Joh., 3, 20.

Og den store Kjærligheds Himmelflod
I mit Bryst har levende Kilde;
Jeg smelter i Bøn ved Faderens Fod,
Og min Sjæl i Bønnen er stille.

O! forlad vor Skyld, som og vi forlod!
Alle Sjæles Røst skal udraabe,
Og Kjærligheds-Livets evige Flod
Har et saligt Liv i hver Draabe!

Led os ikke i Fristelse!

Hver Aand, der gaaer gennem Verden,
 — Jeg veed det, Fader og Gud! —
 Selv den, der hader din Kjærlighed,
 Maa føre din Villie ud:
 Du giver Magterne Love,
 Hvor Verdenspulsene slaae,
 Og selv den største Naturens Aand
 Iblinde din Vej maa gaae.

For Dig sig Magterne bøie
 I Folkeslægternes Hav:
 Dit Lovvink Tidernes Aand adlød,
 Mens Slægterne sank i Grav.

Dog frit er Tankernes Rige —
Dg selvvalgt Mændernes Strid;
Dg Billie har imod Billie Magt
I Provelfes-Kampens Tid.

Helt stærk er Manden i Verden:
Den griber Tankernes Traad;
Til Savnets Drk den os fører ud
Dg taler om gudløs Daad.
Skjult hvisker Fristerens Stemme
I Hjerternes Hungersnød;
Men Verden stiller ei Sjælens Trang,
Blev ogsaa hver Sten til Brød.

Vi løstes paa Tempeltinde
Dg svimle ved Afsgrundsbred;
Vil Sjælen prove sin Gud i Nød,
Den styrter i Dybet ned.

Vi staae paa Høihedens Bjergaas
 Og see over Verden ud;
 Men dyrt vi kjøbte dens Herlighed,
 Blev Tomhedens Aand vor Gud.

O! Du, som Seireren kjender,
 Før Kampens Time oprandt!
 Du veed, om Kjæden vi holde fast,
 Som Himmel og Jord forbandt.
 Du lader Fristeren træde
 I Hjertets Lonkammer ind,
 Alt selv mit Die skal see hvad Magt
 Jeg gemmer i Sjæl og Sind.

Men o! hver Kraft har Du veiet
 I Hjertekæmpernes Strid,
 Og ei den vildeste Verdensmagt
 Kan tvinge til gudløs Id.

Du selv os Rustningen rækker
Fra Lys=Cherubernes Leir —
Og dog — o, Fader! kald ei til Kamp
For Manden har Lys til Seir!

fri os fra det Onde!

Der gaaer et Suf gjennem Verden —
 — Du hører det, Fader og Gud! —
 Al Skabningens dybe Befrielses-Suf
 Endnu hver Sjæl aander ud.

Endnu er Timen ei kommen,
 Da „Sorgen og Sufferet skal flye;“
 Endnu ei Forblindelsens Stund er forbi,
 Hvor Sjæle boe under Sky.

Endnu blev Dren tillukte
 For Mandens Befrielses-Røst,
 Og Tungen stum, som skal sjunge med Fryd
 Paa Livets fredsfulde Kyst.

Endnu Fordærvelsens Bænde
Ei skiltes i Sjælenes Drk;
Endnu i den Bolig, hvor Dragerne laae,
Er Luften giftig og mørk.

Endnu kan Folkene mødes,
Som rivende Ulve i Skov,
Og Lognen tør raabe paa Sandhedens Land,
Og Had paa Kjærligheds Lov.

Endnu ei Menneskeaanden
Beed selv hvad der tjener til Fred:
Fra Seir og til Seir over Rum kun og Tid,
Den bruser fredløs afsted.

Hver Time vorer dens Binger,
Den kæmper mod Sot og mod Død,
Den farer med Kraft over Jord, over Hav,
Selv blind for høieste Nød.

Den Nød, som blodige Taarer
I Drelserens Dø har bragt,
— Den Byrde, hans Sjæl i Gethsemane bar,
Endnu har knusende Magt.

End ligger blind i det Døde
Den Verden, han skued med Graad.
Til atter han kommer, med Dommerens Sværd,
Har Verdensslangerne Braad.

Endnu Guds Rige sig skjuler,
Og Jorden sig glæder i Dø —
O! fri fra det Døde, vor Fader og Gud!
Hver Sjæl, som Drelsen vil see!

A m e n.

Ja visseelig! — ja! saa skee det!
Du hørte, vor Fader og Gud!
Hver Bøn, vi aanded i stille Sind
Fra ydmyge Hjerter ud.

Ja, visseelig! — Bønners Skarer
Hver Time henflyve til Dig;
De holde Kjærlighedskaaben fast
Og skjule sig bag dens Flig.

Og alle Guds Børn udraabe:
Saa skee det! vor Fader! — o, ja!
Og Børne=Englenes Himmelschor
Gjentager: o, Fader! ja!

Ja, Fader! — thi dit er Riget,
Og Magten og Gien er din —
Og Herligheden i Evighed! —
Og — Himlenes Fader min!

Sacramenterne.

THE JOURNAL OF THE

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION

PUBLISHED WEEKLY

CHICAGO, ILL., U.S.A.

3075187001111111

Den hellige Daabs Sacrament.

I.

Barnedaaben.

Til Kirken har de mig baaret engang:
Jeg ghynged paa kjærlig Arm;
For Barnesjælen Guds Engle sang
Om Hvilen ved himmelske Barm.

For førstegang med Livsaligheds Ord
Blandt Sjæle mit Navn fik Nøst.
Det største Seierens Tegn paa Dord
Modtog jeg paa Ansigt og Bryst.

Dg før jeg tænkte og Tanken fik Lyd,
Et Under var med mig skeet:
Jeg laae ved Kilden til al den Tryd,
Som salige Aander har seet.

Dg nu jeg priser Gudmenneskets Magt
Med Ordet fra Livets Gud:
Han gjød med Kjærligheds=Aandens Pagt
En Himmelsstrøm over mig ud.

Paa fremmed Læbe Bekræftelsens Ord
Af Kjærligheds Aand blev lagt.
Selv vidner Aanden, hvad Hjertet troer,
Naar Kjærligheds=Livet har Magt.

— Lad Børnene lytte til Livets Røst
For Tanken i Sjælen sig rører!
Lad Barnet hvile ved Frelserens Bryst
For Dret Modernavn horer!

Og naar de Smaa gjennem Verden gaae,
Skal de kjende Frelserens Stemme,
Og den Tro, som hans Vidner døde paa,
Skal levende Hjerter fornemme!

II.

Daabs=Tilegnelsen.

Jeg seer i Forfrænkeliighedens Land
En Brønd med guddommelig Kilde;
Der svæver skjult over levende Vand
Guds Aand i Lustninger milde.
Og Kildens Strom er et himmelsk Bad:
Til et evigt Liv det opkvælder:
Over dem, der i Dødens Skygger sad,
Guds Rige sin Tylde udvælder.*)

*) Joh. 7, 38—39. Zacharias 13, 1.

Og over den hellige Livets Brønd
 Der taler helt mægtige Røster:
 Dybt Ordet mæler om dødsdomte Synd
 I Blund paa Dunkelheds Kyster.
 Den store Gaade med Guddomsord
 I et Dyb af Kjærlighed løses:
 Over Sjælen, som salig Løndom troer,
 Gjenfødelses-Badet udøses.*)

Fornægtelsens mægtige Kræfters Mand
 I hellige Bad sig udgyder;
 Det Ord, der smelter Formørkelsens Baand,
 I Straalefilden udslyder,
 Og Allforbarmelsens rige Gud,
 Som ei Himles Himle omfatte,
 Over gjenløste Slægter øser ud
 Sin evige Kjærligheds Skatte.

*) Titus 3—5—7.

Guds Brønd, med den levende Kildes Bæld,
Guds Bad, med Fornjelsens Strømme,
Udslukker Hjerternes dræbende Brand,
Bortffyller Lognlivets Dromme.

Fra Pagtens Brønd skal til Frihed gaae
De, som laae paa Trældommens Strande;
Gjennem morgenrødt Hav de Veien naae
Til Livets forjættede Lande!

O! Bæld, med det evige Livets Band!

Du ogsaa mit Hoved bedugged:

Bed Kildens Strøm fra forjættede Land

Blev Barnejælen alt vugget.

I Hjertedybet jeg Perlen fandt,

Som skal gjemmes til Livets Krone,

Og den Pagt, der blev evig Friheds Pant,

Skal løfte min Aand mod Guds Throne!

Christi Nadveres Sacrament.

I.

Jeg gif paa Bei til forjætted Land
Igjennem saa gold en Drk;
Min Fodsaal brændte hver Dag i Sand,
Dg Natten blev mig for mørk.

Med vilde Dyr jeg i Mørket stred,
Dg Seiren mig ei blev let;
Jeg sank besværet og mødig ned:
Til Døden min Sjæl var træt.

I Hjertet brændte saa dybe Saar,
Og luffet var Verdens Davn;
Men han var hos mig, som blandt os staaer,
Naar Sjæle raabe hans Navn.

Han bar mig selv i det Herberg ind,
Hvor dybeste Saar blev lægt;
Hans Ord hufvaledede Sjæl og Sind;
Selv bar han Byrdernes Bægt.

Han bød mig ind til den største Døst;
Han satte mig ved sit Bord:
— Jeg er den Herres og Konges Gjest,
Hvis Borg er Himmel og Jord!

II.

I hans Fæstpaalun er der stille:
 Djernt bruser Færdsel og Strid;
 Her tone Fæstfange milde
 Om Livet for evig Tid.

Og de gamle Tider har Tunge,
 Og Ihukommelsen Røst,
 Og Ordet horer jeg sjunge
 Fra Jesu Disciples Bryst.

De, som gik ved Drelserens Side,
 Lovprise saligt hans Navn;
 De saae ham Dødskampen stride,
 Med Menneskets Slægt i Favn.

Og om Afſſedstimen de mæle
 Den ſidſte Nat, de ham ſaae:
 For alle Tiderneſ Sjøle
 Den Stund ſkal paany fremſtaa.

I den Nat, vor Herre forraadtes,
 Han kom os Alle ihu:
 Sin Nat det Himmelbrød ſaadtes,
 Som kvæger hans Gjeſter nu.

Han er ſelv uſynlig tilſtede
 I Feſtens evige Brød;
 Han ſelv udgyder med Glæde
 I Kalken ſit Liv i Død.

I ſit Feſtpaulum han udſtrækker
 Uſynlig ſignende Haand:
 Som Brød, hans Djener os rækker,
 Hans Legem i Kraft og Mand.

Og i Kalkens salige Draaber
 Hans Blod har sønende Magt:
 Til Naadens Himmel det raaber
 Med Kjærligheds dyre Pagt.

Han er selv den evige Ranke,
 Med Liv i Gren og i Kvist;
 Hver Gren, i Aand og i Tanke,
 Har Livet i Jesu Christ.

Vi er Alle Vintræets Grene;
 Løstrevet, visner hver Gren:
 I ham vi grønnes alene —
 I ham er vi alle een.*)

*) Joh. 15.

Hvad ei denne Verden kan fatte,
Er saligst Hemmelighed;
Guds Riges høieste Skatte
Blev lagt i hin Løndom ned.

Det er Døst for Sjæle, hvis Die
Har seet Guds Rige paa Jord.
— Hvor Himmel og Jord sig bøie,
Seg knæler ved Guddomsbord!

III.

Jeg reiser mig fra den Herres Bord,
 Som kvæged min trætte Sjæl;
 Den Konge, hvis Borg er Himmel og Jord,
 Har kun et saligt: Farvel!

Den mægtigste Konges Afskedsord
 Som evige Velkomst lod.
 Sit Liv han os gav ved himmelske Bord
 Med Magt mod Synd og mod Død.

Og vel skal jeg fare, hvor jeg gaaer:
 Paa Dybet min Sjæl seer Land;
 Den Haand, som har læget dybeste Saar,
 Udslukker Smerternes Brand.

Mit høieste Haab blev ei til Skam;
Forladt jeg ei ældes meer:
Han bliver i mig — jeg bliver i ham,
Og hvad han lover — det skeer!

Den Byrde, han tog, var bjergetung,
Og den, han mig gav, var let;
I ham bliver Sjælen mægtig og ung,
Som fløi sig gammel og træt.

Og Kjærligheds Dugl i friske Sind
Daaer Binger og Sang paany;
I Kjærligheds-Niget flyver den ind
Og synger Sommer i By.

Gustavlen.

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

Gustavsen.

„Der ryge saa mange Huse smaa,
For fjærest er eget Bo;“
Men Arnerne ryge forgjæves,
Hvor Hjerterne lede om No.

Skal Freden omfhygge Husets Dag,
Paa Tro maa dets Grundvold staae:
Hvis Herren ei byggede Huset,
Forgjæves vi bygged derpaa.

Guds Engel gaaer lønlig ud og ind,
Hvor Kjærligheds Lov har Magt;
Han peger paa H u s t a v l e = O r d e t:
Det minder om Saligheds Pagt.

I.

Kirkens Tjenere.

Hvor Sol gaaer hen over Landet,
 Den skuer Guds Riges Tegne:
 Trindt skimme Kirker paa Mark og Hoi
 Bag fredlyste Mures Hegn.

Og nær ved Kirkerne Hoi
 Har Sjælenes Hyrder Lige;
 Her bygger Troskabens Flugt paa Dag
 Og seer over Mark og By.

Her hvifker Nanden i Gaarden :
 Guds Fred i al Husets Færd !
 Nær ved Guds Hus er der trygt at boe !
 Nær Gud, er hans Himmel nær !

Her Nand skal samle paa Skatte
 Og sprede dem kjærligt ud !
 Søndret fra Verden, dens Tanke-Strem
 Skal luttres til Liv i Gud !

O ! her selv Træer og Stene
 Skal vidne om Nandsbedrift :
 Hustavle vorde hver Murens Sten,
 Som præntet med hellig Skrift !

Til Nander Nanden skal tale :
 O ! vaager og beder tro !
 Guds=Nigets Ord lad i Liv og Røst,
 I Hus og i Hjerte boe !

II.

Magten og Folket.

Lov styre Sværdet i Magtens Haand!
 Og ei forgjæves det bæres!
 Hvor Gudsfrugt lever i Folkets Mand,
 Lovhæder = Haanden skal æres!

Giv Gud hvad Guds er! giv Keiser Skat!
 — Dra Drelserløben det toner; —
 Lovløsheds Mand skal henveires brat!
 Gud styrker Lovmagtens Throner.

Dra Klippehjerter skal Ordets Tro
Kun spredes hen over Døde!
I Trællelandet skal Livet doe
Og Had kun Hjerter opløde!

Men spirer Ordet i Hjertegrund,
Hos Magten Folket skal frydes,
Og hvad der svores i hellig Stund
Af frie Sjæle skal lydes!

III.

Egtefæller.

Blev Hus kun støttet ved Styrkens Arm
 Med Lovens Glavind i Haanden,
 Blodoffer = Tegnet paa Dorens Karm
 Kun fjernet Dødsengel = Aanden.

Guds Rige kjender kun Ligheds Net,
 Hvor Mand skal bygge hos Kvinde;
 Der Kjærlighed i velsignet Et
 Til Sjæle Sjæle skal binde.

Blodoffer = Tegnet paa Dørens Karm
 Har Frelserhaanden udsløttet:
 I Mandens Bryst og i Kvindens Barm
 Er Friheds = Riget oprettet.

Men sidder Gusherren stolt ved Bord,
 Hvor Kvinden træller med Kummer,
 Hos Magten Naget fuldbittert groer,
 Og Arneluften er lummer.

Den Mand, der gaaer gjennem Livets Land,
 Med Sandheds evige Dæ,
 Seer Mand i Kvinde og Mand i Mand;
 Men Ingen skal sig ophvæ!

Kun han skal dyrkes med ydmygt Sind,
 Der Sjælesfattene veier;
 Den kommer kun i Guds Rige ind,
 Der Barnets Ydmyghed eier.

Hvor Sjæl til Sjæl sig hengiver frit,
Husenglen vaager paa Tillien :
Gi Hjertet spørger om Mit og Dit,
Men e n er Kjærligheds = Tillien!

IV.

Forældre og Born.

I Hjemmets Kjærligheds = Rige
 Der er saa lifligt at boe:
 Kun To dele Magten lige;
 Men een er Kjærligheds Tro.

Hos Patriarker, fuldmilde,
 Guds Ord har Fredsdommer = Magt:
 Hvad Fader og Moder ville,
 Vorherre Barnet har sagt.

Dg Børnefolket sig bøier
Helt glad for Mildhedens Tugt:
For Sjæle med Barnevie
Staaer Paradiset opluft.

Her Liv skal tone i Ordet
Med uforglemmelig Røst;
Her Lyset paa Dulebordet
Skal kaste Straaler i Bryst.

Her Børnefolket skal lære
— Hvad ei de Gamle har glemt: —
I Faders og Moders Vre
Blev Livsforjættelsen gjemt.

Dg kommer Livet med Savnet —
Blev Hjem til flygtende Røst;
Dog Fader= og Moder=Navnet
Skal helligt gjemmes i Bryst!

Kan Sjælen Hjerterne glemme,
 Der først har lædsket dens Tørst,
 Net aldrig den bliver hjemme
 Hos h a m, der elsked os først.

Forglemmer Moder og Fader
 De Sjæle, Herren dem gav,
 Guds Engel det Hus forlader,
 Der blev til Kjærligheds Grav.

Dog Hjem med Paradisglæde
 Har Barnefindet endnu;
 Lyksalig den Sjæl hernede,
 Der bar sligt Hjem i sin Hu!

O! rige Kjærligheds = Seier!
 — Naar Verden synker i Grus,
 Vi Barnehjem evig eier
 I Himmelfaderens Hus!

V.

De Tjenende.

Fra Ruben Biernes unge Sværm
 Udflyve til Skovenes Ly:
 De Gamle trænge til Rubens Skærm;
 De Unge bygge paany.

I Hjemmet Børnenes Leg er fort,
 Hvor Trang dem vugged paa Skjød:
 De gaae fra Fader og Moder bort
 Og tjene for deres Brød.

Men kom de glade fra Kirken ud,
Med Frelserens Billed i Bryst,
Og gav de Hjerte og Sjæl til Gud,
Hans Kald de følge med Lyst.

Og synes hjemløse Færdsel haard,
Den hjemligste Nøst dog er nær;
Er Brødet bittert i fremmed Gaard,
Sin Nøst har Næring, fuldfjær.

Den store Jordens og Himlens Drot
Gif selv som en Tjener paa Jord;
Hvor Byrden trykker, han veed det godt,
Han veed hvor Mødige boer.

Han træder ind gennem lufte Dør;
Han sidder ved Tjenernes Bord;
Og tynget Hjertet i Bryst dem før,
Blev Glæden himmelsk og stor.

Gi meer de tjene for Brodet blot;
Gi Kjærligheds Gjerning er haard:
— De tjene Herren i Himmelslot
For evigt Hjem i hans Gaard.

VI.

Hus = Manden.

I Huset Herskabet raader,
Men Gud over Herskab og Hus:
Lidt Husbonds Styrke kun baader,
Naar Grundvold synker i Grus.

Den Haand, der Huset skal bygge
Bløn med usynlig Magt,
Vil selv med Fred det omfhygge,
Hvor kjærlig Mand holder Nagt.

Og vaager Kjærligheds = Manden,
Den straalér i Husbondens Blik,
Den boer velsignet i Haanden,
Som værner ærbare Skif.

Den boer i Husmodervøiet,
Som seer til den Ringeste ned,
Og kun sig luffer fornøiet,
Naar alle Hjerter har Fred.

Den Mand i Tonen sig rører,
Som kommer fra fredhellig Grund:
Hver Sjæl i Huset den hører,
Naar Ord udsløve fra Mund.

Den Hus a a n d Djener skal prise,
Naar Herskabets Dine blev luft!
I Liv skal Manden sig vise,
Og Træet kjendes paa Frugt!

VII.

Den unge Slægt.

Til Rede Spurve ſamle ;
Til Huſ kliner Svalen Bæg ;
Der Unge ſørge de Gamle
Der Livet ſig rører i Aeg.

I Vaarlufſt Fuglenes Unger
Udflyve med Binger ſmaa.
Den Fugl, ſom forſtegang ſjunger,
Har lært det af Gamle og Graae.

Derpaa Smaafuglen ei grunder,
Der flyver i Verden ud;
Til Tak ei Fuglen har Stunder,
Med Sang den dog priser sin Gud.

Som Fugle Sjæle udflagre
I Verden med lystigt Mod;
Med Sang i Baardage fagre
De Unge de Gamle forlod.

Men var det Menneffesjæle
Med Evighedsliv i Bryst,
I Hjertet Nanden fik Mæle,
Og Kjærlighedslivet fik Røst.

Og mødes Unge med Gamle,
Hvor Veiene adskilt gaae,
Skal sønlig Kjærlighed samle,
Hvad Oldingers Dine først saae!

Hvor adskilt Veien sig slynger
Imellem hver Slægt paa Jord,
Dil Fremtid Fortiden synger
Om Tidernes evige Spor.

Dg hvor de Gamle nu vandre,
Skal snarlig de Unge staae,
Dg da skal æres af Andre
De Haar, der med Ære blev graae!

VIII.

De Enlige.

Der er saa stille i Huset,
 Naar Husefader bares til Grav:
 Kun Den, der sidder forladt igjen,
 Beed ret i Verden deraf.

Og sidder Manden alene,
 Gif Moderen fra sine Smaa,
 Saa sidder Sorgen hver Dag ved Bord,
 Hvor for de Moderen saae.

Men var der Gudsfrøgt i Huset,
Guds Engel gaaer ud der og ind;
Han svæver skjult gennem stille Hus
Og trøster forrigsfuldt Sind.

Hver Aften svaler hans Binge
Det Dø, der græd sig i Blund;
Hver Morgen staaer han ved Leiets skjult,
Naar Sufferet bæver paa Mund.

Og Sufferet smelter i Bønnen,
Og Haabet skal ei slukkes ud:
Mild Sorgen taber sin bittre Braad,
Og Hjertet hviler i Gud.

IX.

Menigheden.

Guds Menighed spredt over Jorden gaaer :
 Hos Gud er dens Fædreneland ;
 Selv i Jordens favreste Nigler
 Den lever i Pilgrimsstand.

Den hviler i Verden med staffet Fred ;
 Dog synger den glad paa sin Gang.
 Hvor dens Skarer mødes paa Veien,
 De favnes med Jubelsang.

— Vi bygged Paulun hos Fædres Grav
I jordiske Fædreneland.
Her med Liv og Blod vi skal værne
Guds Arv paa den fævre Strand.

Helt lifligt er Livet, hvor Fædrene stred
For Arnen, hvor Mødrene sad ;
Og med Sang paa mødrene Tunge
Doer Sønnen, fuldstolt og glad.

Men gjælder det Arven paa himmelsk Kyst
Til høiere Kampe vi gaae !
Under Jesu Banner vi samles
Og drage hans Rustning paa !

Dog Kampen for himmelske Fædreland
Gi kæmpes med blodige Spær :
Under Troens Skjoldtag er Ordet
Den evige Herres Sværd.

Dg Djenden er Mørkets og Løgnens Land
I gudløse Menneſſeſind;
Dog er Kampen ſvareſt, naar Djenden
Er trængt os i Sjælen ind.

Da gjælder det Liv eller Sjæle=Død —
Dog Herren ſtaaer midt i vor Leir,
Dg med Livets evige Konge
Er Sandhed og Kraft og Seir!

Dg Sandhedens Land er Guds egen Land
I Sjælenes dybeſte Grund;
Den er fri for Hadet, der brænder
Dg dræber i Bredens Stund.

I Kjærlighedskampen paa Landens Bei
Gi ſpørges om Slægter og Folk:
Der har Brodernavnet ei Grændſer —
Der Landen er Ordets Folk.

Dg Krafte n er hans, som er Rigets Drot,
Dg Seiren og Vren er hans;
Dver Dødens styrtede Porte
Udstrømmer hans Himmels Glands!

Rettelse.

Side 65, Linie 8 fraoven: straalet læs: Straaler

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

THE
JOURNAL
OF
THE
ROYAL
ANTHROPOLOGICAL
INSTITUTE

NOTES

